

Formodning om, at der var begaaet en Forbrydelse, ved hvis Udførelse en af de nævnte Personer havde medvirket, eller i Anledning af hvilken de havde ydet Lægehjælp, eller at den Paagældende forøvrigt ved sin Lægevirkksomhed havde gjort sig skyldig i et strafbart Forhold.

Først naar Tilsynet er ordnet paa en saadan Maade, at det kan ventes praktisk at ville kunne haandhæves, faar det nogen virkelig Betydning at affstikke nærmere Grændser og foreskrive nærmere Regler for de omhandlede Personers Virksomhed, og ad denne Vej søge Garantier, der kunne, om ikke ganske fjerne, saa dog formindste Farene for Samfundet ved en betinget Frigivelse af Lægevirkksomheden. Som saadanne Garantier har Ministeriet tænkt sig dels personlige, nemlig at Afdgangen til at melde sig som praktiserende Læger nægtes Bagabonder og overhovedet Personer, der ikke kunne fremføre Vidnesbyrd for en hæderlig Vandel, dels et alvorligt Strafsvar i Tilfælde af at det, hvor Noget under eller i umiddelbar Følge af en Lægebehandling mister Liv eller Førlighed eller ibrigt lider Skade paa Legeme eller Helbred, oplyses, at der under den stedfundne Lægebehandling er udvist aabenbar Uvidenhed, Forsømmelse, eller Skjodesløshed, eller letfindigen anvendt skadelige eller farlige Midler, dels endelig Forbud imod uautoriserede Lægers Behandling af visse Sygdomme og Anvendelse af visse Midler. I sidstnævnte Henseende bemærkes, at det ubetinget bør forbydes de omhandlede Personer at give sig af med Behandlingen af smitsomme Sygdomme, Noget, der tilstrækkelig finder sin Begrundelse i Samfundets Ret til at fordrø, at de nævnte Sygdomme underkastes en saadan lægekyndig Behandling, at deres videre Udbredelse saavidt muligt hæmmes; man skal kun tilføie, at Tilsynet til Samfundets Liv formentlig ogsaa rejskerdiggjør, at det ikke blot forbydes de omhandlede Personer at behandle smitsomme Sygdomme, men at det tillige gjøres dem til Pligt, naar deres Hjælp søges i Anledning af en saadan Sygdom, da selv at gjøre Anmeldelse derom til vedkommende Embedslæge. Efter Justitsministeriets Formening bør det fremdeles forbydes Personer, der udøve Læge-

virksomheden uden at være autoriserede dertil, at behandle Sindsyge og yde Fødselskjælp. Ligesom de nævnte Lægevirkksomheder forudsætte en særlig Uddannelse og Kundskaber, som Ifølge Læger ikke let kunne forudsættes at være i Besiddelse af, saaledes gjør her tillige det Hensyn sig gjældende med en ganske særegen Styrke, at en Udvidelse af Afdgangen til at optræde som Læge overfor Sindsyge og ved Barnefødsler vilde medføre en yderst betænelig Fare for Udøvelsen eller dog Fødselgælden af de største Forbrydelser, og i Erkendelsen heraf har da ogsaa det i Folkethinget i sidste Samling indbragte Lovforslag forbeholdt den omhandlede Virksomhed for autoriserede Læger. Det er fremdeles i Overensstemmelse med det nævnte Lovforslag, naar Justitsministeriet har ment, at det bør forbydes de paagældende Personer at foretage Operationer, kun at man, af Hensyn til det Bæge og Ubestemte i Begrebet om „farlige“ Operationer, har troet at maatte rette Forbudet imod Operationer i Almindelighed, idet det vistnok med Sikkerhed tør forudsættes, at Domstolene i de enkelte Tilfælde ville vide med Skjensomhed at træffe en Afgjørelse af, hvad der fornuftigvis maa henføres under dette Begreb, hvorpaa der i Lovforslagets § 5 tillids gives en Anvisning ved den tilføiede udtrykkelige Undtagelse for den Art Virksomhed, der omhandles i Lov om Barberereringen af 30te Januar 1861. Men endelig maa det efter Ministeriets Anskuelse ansees for nødvendigt, for at forebygge store Ulykker, at gjøre Indskrænkning i de uautoriserede Lægers Ret til at benytte Gifter, bedøvende Midler og overhovedet farlige og stærkt virkende Lægemidler, hvormed der vil blive talt nærmere nedenfor.

Det er overhovedet ingenlunde Mentingen, at de ueraminerede Personer, der melde sig for at kunne, under de angivne Indskrænkninger og under den foreskrevne Kontrol, straffrit udøve Lægevirkksomhed, og som erholde et Bevis for den saaledes ffete Anmeldelse, derved skulde blive at anse for autoriserede Læger, og det er formentlig derfor en Selvfølge, at de ikke kunne kaldes til istedfor Læger at foretage Eghsyn eller udøve Lægevirkksomhed ved Sygehuse og offentlige Stiftelser eller til at foretage Klokkeindbydning, ligesom heller ikke, naar